

Arrest

nr. 105 056 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2012 worden aan de verzoekende partijen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van attaché J.V.d.B. {...}, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

{..}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

{..}, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij (zij) langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 20.03.2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.09.2012, ter kennis gebracht op 16.10.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.09.2012, ter kennis gebracht op 16.10.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

2° wanneer hij

langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...].”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De Raad stelt vast dat verzoekers als dusdanig niet betwisten dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

2.3. Het is verder niet betwist dat verzoekers op 16 oktober 2012 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Het beroep tegen deze bevelen werd bij arrest nr. 102 489 van 6 mei 2013 verworpen door de Raad. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van de huidige vordering bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet.

2.4. Hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), kunnen zich evenwel verzetten tegen het aannemen van een gebonden bevoegdheid.

2.5. Op grond van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers enkel een belang behouden bij het aanvechten van de thans voorliggende bevelen om het grondgebied te verlaten in zoverre zij zich beroepen op de schending van hogere rechtsnormen.

2.6. De Raad benadrukt daarnaast dat verzoekers in ieder geval ook een belang hebben bij het aanvechten van de inreisverboden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissingen BGV ontberen elke draagkrachtige motivering. In casu wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd: {...}

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten zeerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekers, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer er een medische problematiek aan de orde is (art. 9 TER VW) in hoofde van verzoeker en tevens het langdurig verblijf en goede integratie (art. 9 BIS VW) van deze familie.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe elementen in het dossier en tevens de uitermate verstrekkende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

-Er werd door verzoekers een (nieuwe) aanvraag art. 9 TER VW ingediend en dit op basis van de slechte medische toestand van de hr S.B. {...}

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als iemand in een zeer slechte medische toestand verkeert waarvoor er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu werd er weliswaar een negatieve beslissing genomen betreffende de ingediende aanvraag art. 9 TER VW, doch deze beslissing wordt bestreden voor uw zetel aangezien de afwijzing gebeurd is op basis van de verkeerde assumptie dat er geen geldig identiteitsdocument zou voorliggen.

-er is de zeer erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo waarbij algemeen protest bestaat bij Mensenrechtenorganisaties om Roma nog te verplichten om terug te keren naar Kosovo (zie hoger en verder)

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW.”

3.2. De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoekers enkel gericht is tegen het motief in de bestreden beslissing waarbij verzoekers, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dat dit betoog geen afbreuk doet aan de gebonden bevoegdheid die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op deze grond of het gegeven dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekers nog wijzen op het feit dat er een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn, stelt de Raad vast dat alle aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekers hadden ingediend afgewezen werden en dat ook het beroep door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 102 489 van 6 mei 2013 zodat het betoog van verzoekers dienaangaande achterhaald is. De Raad merkt bovendien op dat het enkele indienen van een verzoek om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen wijziging tot gevolg heeft voor de verblijfsrechtelijke situatie van de vreemdeling en dat verzoekers in gebreke blijven de bepaling te duiden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het loutere indienen van een verzoek om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden het bestuur zou verbieden om vast te stellen dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft en gebruik te maken van de gebonden bevoegdheid die op hem rust om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er voorts op dat ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het inhoudelijke betoog van verzoekers waarom zij menen in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekers menen dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat zij Roma zijn en in hun land van herkomst gediscrimineerd en gepest worden, wijst de Raad erop dat reeds op 25 oktober 2011 beslist werd tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers, en dat dit tevens bevestigd werd bij arrest nr. 77 355 van 15 maart 2012. Hiernaar wordt ook verwezen in de bestreden beslissingen. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het eerste middel kan dan ook, in zoverre het al op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, niet worden aangenomen.

3.3. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het fair playbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel. Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM). Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad. Het schendt ten zeerste art. 9TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem. Het schendt de regels der fair play ker om nog voor er definitieve beslissing van uw zetel is tussengekomen inzake legaal

verblijf op basis van medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen op hun aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginselen der fair play. Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie procedures die thans hangende is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen. Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende beroepsprocedure betreffende de aanvraag tot medische regularisatie. Dat verzoekers zich terzake beroepen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II)."

3.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu beperken verzoekers zich tot een algemeen betoog over de algemene situatie van Roma in Kosovo dat op geen enkele wijze wordt gestaafd aan de hand van enig stuk en tot een zeer algemene verwijzing naar de "medische toestand" en de jarenlange aanwezigheid en integratie op het Belgische grondgebied. Zij blijven aldus in gebreke om concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken gegevens ter ondersteuning van hun betoog aan te brengen. Specifiek waar verzoekers verwijzen naar de algemene situatie in Kosovo kan er ook op worden gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 77 355 van 15 maart 2012 verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Het feit dat de Raad reeds oordeelde dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat deze vreemdeling geen risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers tonen aan de hand van hun betoog niet aan dat de situatie in hun herkomstland sindsdien gewijzigd is. Waar verzoekers nog wijzen op de medische problematiek verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de overige bepaling en beginselen kan worden verwezen naar de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep.

3.5. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Servië er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International:

Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amnesty International. "Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting."

Cfr Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

"An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Gelet op hetgeenvoorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen."

3.6. De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoekers in wezen opnieuw enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is geïncorporeerd in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekers zich beroepen op een schending van de door hen aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, beperken verzoekers zich opnieuw tot een algemeen betoog over de algemene situatie in Kosovo, waarbij zij in het verzoekschrift weliswaar citeren uit rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch, doch deze citaten zijn dermate algemeen dat de Raad op basis daarvan geen schending van artikel 3 EVRM kan afleiden. Zij blijven aldus in gebreke om concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken gegevens ter ondersteuning van hun betoog aan te brengen. Er kan hierbij verder worden verwezen naar de bespreking van artikel 3 van het EVRM in het kader van het tweede middel. Verzoekers geven nog aan dat het aan verweerder toekwam om voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM te voeren, doch er blijkt niet welk belang zij hebben bij dit betoog nu zij zelf geen enkel concreet gegeven aanbrengen dat kan wijzen op een schending van dit verdragsartikel. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan aldus niet worden aangenomen.

De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoekers weliswaar verwijzen naar een schending van artikel 8 van het EVRM doch dat hun middel geen enkele uiteenzetting bevat van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren

weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben, in de mate dat het beroep ontvankelijk is, geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER